

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: I. N. OESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei
Studentii plătesc pe jumătate

Strălnăitatea: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BUCUREȘCI6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6
Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R :

Revistă pentru anul nou 1902.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Înalta Curte de casatie și justiție, secțiuni unite: *E-caterina Racoviceanu, Sița V. Leontopolu și Erodiada N. Ionescu cu Leanca și I. Athanasiu, cu o Observație de d. D. Alexandresco.*Tribunalul județului Iași, secția comercială: *Carol Bueholtz cu Arnold Casner, cu o Adnotațiune de d. Gr. V. Maniu.*De la Barou: *Legea advocaților.*
Informațiuni.

1902

După o muncă fără preget, mulțumită sfortărilor inteligente ale colaboratorilor noștri, *Curierul Judiciar* intră în anul al un-spre-zecelea al existenței sale.

Când ne aruncăm o privire înapoi la începutul modest al ziarului nostru, putem fi mândri când vedem azi favoarea de care se bucură acest ziar în lumea juridică.

Nu mai grație activității neobosite și a muncii inteligente desfășurată de diferiții noștri colaboratori, și mai cu seamă de iubitul nostru director, d-l *Dimitrie Alexandresco*, ziarul nostru a ajuns să fie azi una din cele mai apreciate reviste de drept.

Pe lângă vechii noștri colaboratori, anul acesta, un concurs prețios ne-a fost dat de d-l *N. Mandrea*, președintele secției a II a Curții de casatie, prin savantele articole și adnotări ce a publicat în coloanele ziarului nostru.

Ceea ce a făcut și face ca ziarul nostru să fie atât de apreciat, este nu numai publicarea articolelor asupra diferitelor cestiuni de drept datorite penelor celor mai autorizați din juriștii noștri, ci și multiplele adnotări a celor mai importante din hotărârile ce am publicat.

Alegerea chiar a hotărârilor ce publicăm denotă că preocuparea continuă a colaboratorilor noștri este de a face ca ziarul nostru să devină

unul din factorii cei mai puternici ai propășirii științei dreptului la noi.

Visul nostru ar fi ca într'un viitor mai mult sau mai puțin apropiat să ajungem a face ca să apară cel puțin de trei ori pe săptămână, dacă nu de mai multe ori, însă aceasta nu depinde numai de inteligența și puterea de muncă a colaboratorilor noștri, ci mai mult de abonații noștri. Nu doară că am putea să ne plângem de exactitatea cu care susținătorii noștri ar dori să'și achite plata abonamentului, însă din cauza ocupațiilor mulți din abonații noștri neglijează de a trimite la timp costul abonamentului. Ca să ajungem dar a da o mai mare desvoltare ziarului rugăm și suntem siguri că rugăciunea noastră nu va fi în deșert, pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentului să se gândească mai de aproape la imensele sacrificii ce a trebuit să facem pentru a ajunge unde am ajuns.

Terminând dorim abonaților noștri ca noul an ce începe să le fie întru fericire și propășire.

Redacțiunea

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASATIE ȘI JUSTIȚIE, Sect.-Unite

Audiența de la 29 Noembrie 1901

Președenția D-lui C. E. SCHINA, Prim-Președinte

E-caterina C. Racoviceanu cu autorizația soțului său C. Racoviceanu, Sița V. Leontopolu cu autorizația soțului său Velisarie Leontopolu și Erodiada N. Ionescu cu Leanca I. Athanasiu și I. Athanasiu.

Imobile rurale. — Dacă un stat poate opri pe străin d'a dobândi imobile rurale. — Dacă această restricțiune face ca dreptul civil d'a dobândi asemenea imobile să se transforme în drept politic. — Români de origină supuși unui stat străin. — Dacă pot dobândi imobile rurale în România. — Românce măritate cu străini. — Dacă perd dreptul d'a dobândi imobile rurale. — (Art. 7 și 9 din Constituțiune; art. 19 din Codul civil).

1. Atunci când un stat găsește util de a împedica pe străini d'a exercita în total sau în parte unul din drepturile civile, el poate, în suveranitatea lui,

să decreteze aceasta, și atunci străinul incapabil de a exercita drepturile politice, va fi incapabil d'a exercita și acel anumit drept civil ce i-a fost prohibit, fără ca pentru aceasta să se poată zice că legiuitorul a transformat acel drept civil în politic, nefiind în putința lui de a schimba natura lucrurilor.

Ast-fel, legiuitorul român, în dorința de a păstra, pe cât se poate, teritorul țării pentru români, aducând prin Constituție, o restricțiune la dreptul civil ce au străinii de a dobândi ori-ce lucruri în România, declarându-i prin art. 7, paragraful V, incapabili de a dobândi imobile rurale, prin aceasta nu a transformat dreptul civil d'a dobândi imobile rurale într'un drept politic.

2. Restricțiunea pusă de legiuitor prin art. 7, paragraful V, din Constituțiune, dupe care străinii nu pot dobândi imobile rurale în România, nu se aplică și Românilor de origină însă supuși ai unui stat străin, și cari potrivit art. 9 din Constituțiune pot dobândi imediat recunoașterea, constituianții găsiind de folos pentru țară să trateze pe aceștia cu mai multă favoare de cât pe cei-l-alți străini, ast-fel că densesi pot dobândi asemenea imobile în România.

3. Ceea ce Constituțiunea a dispus în favoarea Românilor de origină din alt stat, aplicabil se înțelege și Românilor străini, e natural să se aplice și Româncelor din Regatul României atunci când ele se căsătoresc cu un străin, căci dacă, în asemenea caz, ele și perd naționalitatea lor dupe art. 19 din Codul civil, origina lor însă nu și-o pot perde, prin urmare nici avantajul ce le asigură această origină și care consistă în capacitatea civilă deplină de a dobândi ori-ce lucruri în România.

Ast-fel, o româncă din Regatul României, născută din părinți cetățeni români, căsătorită cu un român macedonean, supus otoman, are capacitatea d'a primi prin donațiune imobile rurale situate în România.

Decisiunea 8/901. — Admis în urma a două divergențe recursul făcut de Sița V. Leontopol și casată decisiunea Curței de apel din Craiova, secția I cu No. 173/98 *) și respins ca fără interes recursurile făcute de Ecat. C. Racoviceanu, C. Racoviceanu și Erodiada N. Ionescu în proces cu Leanca I. Athanasiu și I. Athanasiu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d-l consilier R. N. Opreanu;

Pe d-l avocat M. D. Sipsom în dezvoltarea motivului de casare invocat de recurenta Sița V. Leontopol; și

Pe d-nii avocați D. N. Comșa și V. Păltineanu în combaterea acestui motiv.

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare în următoarea coprindere invocat de Sița V. Leontopol:

«Omisune esențială și greșită interpretare a art. 19 Cod civ. și rea aplicațiune a art. 7 al. 5 al Constituțiunii. După art. 19 Cod civ. femeia româncă urmează condițiunea soțului său străin, numai când căsătoria sa și conferă naționalitatea soțului; în speța Sița Leontopolu căsătorindu-se cu un supus otoman, și după legile otomane, căsătoria neconferind soției naționalitatea soțului său, d-na Leontopolu nedevenind otomană a rămas româncă. Am invocat aceasta înaintea Curței care a omis a se pronunța asupra mijlocului acestuia de apărare.

«In tot cazul art. 7 al. 5 nu este aplicabil Românilor de neam care prin faptul că sunt supuși unei alte țări

sunt împedecați de exercițiul numai al drepturilor politice. Densesi, odată ce calitatea de român le-a fost recunoscută de Corpurile legiuitoare, prin efect retroactiv a legii de recunoaștere sunt presumați că au fost români de la nașterea lor, și că în speța Velisarie Leontopolu, român macedonean, recunoscut ca atare prin legea posterioară actului de donațiune, făcut soției sale, densesi nu și este aplicabil art. 7 al. 5 al Constituțiunii».

Vezând și mijlocul de casare pe care se sprijină recursul Erodiadei N. Ionescu în cuprinderea următoare:

«Greșită interpretare a art. 7 al. 5 din Constituție și violarea art. 812 combinat cu art. 1306 Cod civil. Curtea din Craiova interpretând art. 7 al. 5 al Constituțiunii din punctul de vedere al dreptului de succesiune la care pot fi chemați străinii prin legăturile de sânge ce și-ar uni cu un român, sau naturalizat român, face o manifestă confusiune între acest mod de dobândirea proprietății prin succesiune și între acela care rezultă din convențiunile părților, fie oneroase, fie cu titlu gratuit, căci pentru aceasta din urmă legea determinând condițiunile de capacitate spre a putea dobândi imobile, părțile nu pot deroga prin contractele lor sub ori-ce titlu ar fi de la aceste proibițiuni și prin urmare a violat art. 812 și 1306 C. civ.».

Vezând de asemenea și mijlocul de casare din recursul Ecaterinei Racoviceanu astfel formulat:

«Violarea art. 7 § 5 și rea interpretare a art. 17 și 19 din Constituțiune.

«Curtea de apel recunoaște că Sița V. Leontopolu era străină în momentul când a acceptat donațiunea unor imobile rurale, totuși decide: 1) Că proibițiunea art. 7 § 5 din Constituție nu s'ar aplica la donațiuni, fără să arate de unde trage această excepție; 2) Că în ori-ce caz străina donatară are dreptul la valoarea imobilului invocând principiile din art. 17 și 19 din Constituțiune, care însă, după părerea noastră, n'au ce căuta în specie, neputând fi vorba de confiscare a proprietății și de inviolabilitatea ei, de cât după ce a fost dobândită, și cestiunea este tocmai dacă art. 7 § 5 permite dobândirea ei; astfel că interpretarea Curței devine fără bază juridică; 3) Că străina donatară având drept la valoare ar avea ca consecință dreptul de a posedea și administra imobilul până ce densa va găsi momentul oportun de a-l vinde și realisa valoarea în bani, teorie absolut nejuridică, chiar în ipoteza că dreptul la valoare ar avea vre o bază legală».

Vezând decisiunea atacată din care rezultă că recurenta Sița, căsătorită fiind cu Velisarie Leontopolu, român macedonean și supus otoman, a primit de la mătușa sa Sultana Maja, prin donațiune, moșiile Cepri și Cocorești; că, după moartea donatarei, erezi ei, Ecaterina Racoviceanu și Erodiada Ionescu, au atacat zisa donațiune ca nulă, pe motiv că V. Leontopolu, de și mai târziu a dobândit exercițiul drepturilor politice, conform art. 9 din Constituțiune, dar, la data donațiunii, fiind străin, prin urmare și soția sa, aceasta după art. 7 § 5 din Constituțiune nu avea capacitatea de a dobândi imobile rurale în România, precum nici de a accepta donațiunea ce i se făcuse; că așa fiind, imobilele dăruite trebuie să se întoarcă la succesiunea def. Sultana Maja, și că Curtea din Craiova, judecând afacerea în apel, a hotărât că Sița Leontopolu de și româncă, căsătorită cu un român supus unui stat străin, devine străină, și conform art. 7 § 5 din Constituțiune, n'a putut să dobândească proprietatea imobilelor rurale ce i s'au dăruit, ci numai valoarea lor;

Vezând mijlocul invocat în partea relativă la reaua aplicațiune a art. 7 § 5 din Constituțiune, astfel formulat:

«In tot cazul art. 7 § 5 nu este aplicabil Românilor de neam care, prin faptul că sunt supuși unei alte țări, sunt împedecați de exercițiul numai al drepturilor politice».

Considerând că drepturile se împart în civile și politice, după natura lor, civile fiind acele ce se nasc din

*) Vezi Curierul Judiciar No. 7 din 1899.

raporturile individului cu semenii săi și cu lucrurile în de obște,—acestea putând fi exercitate într'un stat și de străini,—și politice, acelea ce se nasc din raporturile individului cu statul din care face parte, și cari nu pot aparține de cât supușilor aceluși stat;

Considerând că, atunci când un stat găsește util de a împedica pe străini de a exercita în totul sau în parte unul din drepturile civile, el poate, în suveranitatea lui, să decreteze aceasta, și atunci străinul, incapabil de a exercita drepturile politice, va fi incapabil de a exercita și acel anumit drept civil, ce i-a fost prohibit, fără ca pentru aceasta să se poată zice că legiuitorul a transformat acel drept civil în politic, ne fiind în putința lui de a schimba natura lucrurilor;

Considerând că, în dorința de a păstra pe cât se poate teritoriul țării pentru români, Constituțiunea a găsit de cuviință de a aduce o restricțiune la dreptul civil ce au străinii de a dobândi ori-ce lucruri în România, declarându-i prin art. 7 § 5 incapabil de a dobândi imobile rurale;

Considerând că, după cauza care a îndemnat pe constituanți de a edicta această restricțiune, e de înțeles că ea nu se aplică și la românii de origină, supuși a unui stat străin, constituanții gândind de folos pentru țară să trateze pe aceștia cu mai multă favoare de cât pe ceilalți străini; și în adevăr, pentru ca străinul și de neam și de supușie, să fie asemănat cu cetățeanul român, el trebuie să treacă prin riguroasele și multiplele formalități ale naturalisării, prevăzute în art. 7 al Constituțiunii, pe când românul de neam, supus unui stat străin, devine cetățean printr'un simplu vot al Camerelor legiuitoare, două moduri de încetățenire cari se deosebesc prin aceea că prin naturalisarea propriu zisă, străinul dobândește și scutirea de restricțiunile ce erau impuse în folosința drepturilor civile și exercițiul drepturilor politice, pe când românul de neam, dar supus străin, nu dobândește de cât aceia ce îi lipsea, adică drepturile politice după textul art. 9, care se rosteste ast-fel:

«Românul din ori-ce stat, fără privire la locul nașterii sale, dovedind lepădarea sa de protecțiunea străină, poate dobândi de îndată exercitarea drepturilor politice printr'un vot al Camerelor legiuitoare»;

Considerând că ceea ce reese în mod virtual din dispozițiunile art. 9 din Constituțiune și din cuvântul larg și generic de român, întrebunțat în opozițiune cu românii naturalizați în art. 7 § 5 a fost proclamat de legiuitor într'un mod expres și categoric atunci când a avut a regula cestiunea proprietății imobiliare din Dobrogea, și în adevăr, în legea din 3 Aprilie 1882, legiuitorul, după ce a pus principiul că numai românii pot dobândi proprietate imobiliară, ceea ce nu este decât repețirea principiului din art. 7 § 5 din Constituțiune apoi, spre a nu lăsa nici o îndoială că prin români trebuie înțeles, ca și în dispoziția constituțională, nu numai pe românii cetățeni ai Regatului României ci și pe românii de neam, dar supuși unui stat străin, a avut îngrijire de a adăoga: «românii de origină cari conform art. 9 din Constituție pot dobândi recunoașterea fără stagiū și printr'un simplu vot al adunărilor, au acelaș drept», dispozițiune care nu poate fi considerată ca o excepțiune pentru Dobrogea, ci ca o aplicațiune a principiului din art. 7 § 5 din Constituție, alt-fel ar trebui zis că legiuitorul ordinar a legiferat călcând Constituțiunea, ceea ce nu este admisibil;

Considerând că ceea ce Constituțiunea a dispus în favoarea românilor de origine din alt stat, aplicabil se înțelege și românilor străini, e natural să se aplice și româncelor din Regatul României, atunci când acestea se căsătoresc cu un străin, căci, dacă în asemenea caz, ele și pierd naționalitatea lor după art. 19 din Cod. civ., origina lor însă nu își-o pot pierde, prin urmare, nici avantajul ce le asigură această origină, și care consistă în capacitatea civilă deplină de a dobândi ori-ce lucruri în România;

Considerând că așa fiind, Sița Leontopolu, căsătorită,

cu un român macedonean, supus otoman, a avut capacitatea de a primi în donațiune imobilele rurale Ceprî și Cocorești, iar Curtea din Craiova, judecând că ea nu are dreptul de cât la valoarea acelor imobile, a dat o decisiune bazată pe o rea interpretare și o rea aplicațiune a art. 7 § 5 din Constituțiune;

Că dar pentru aceste motive, și fără a mai discuta cele-lalte părți ale mijlocului invocat, decisiunea urmează a fi casată;

Având în vedere, în ceia ce privește recursurile Ecat. C. Racoviceanu și Erodiașei N. Ionescu, că ele găsindu-se implicit rezolvate prin admiterea recursului Siței V. Leontopolu, au a fi respinse ca fără interese.

Pentru aceste motive, Curtea, admite recursul făcut de Sița V. Leontopolu și casează decisiunea Curții de apel Craiova, s. I, No. 173/98, etc., etc.

Observație.— Chestiunea judecată de Curtea de casație prin decisiunea ce reproducem mai sus, este gravă. În adevăr, Inalta Curte, judecând în secțiuni-unite, și casând o decizie foarte juridică a Curței din Craiova, publicată de mult în coloanele acestui ziar (1), pune în principii: 1° că dreptul de a dobândi imobile rurale este un drept civil, ear nu politic, legiuitorul neputând schimba natura lucrurilor; 2° că prin cuvântul *Români*, întrebunțat de art. 7 § 5 Constit. nu se înțelege numai Românii propriu zis, adică cetățenii români, dar și *Românii de origină din alte State*, supuși unei dominațiuni străine, cari, potrivit art. 9 din Constituție, pot dobândi recunoașterea lor prin un vot al Corpurilor legiuitoare, și cari, independent de această recunoaștere, ar avea capacitatea de a dobândi ori ce bunuri în România, fie *chiar rurale*; 3° în fine, că femeea româncă, care, potrivit art. 19 C. civ., își perde naționalitatea prin căsătoria sa cu un străin, totuși rămâne capabilă de a dobândi imobile rurale în România, întru cât prin căsătorie ea nu și ar perde *origina sa* (?).

Toate aceste soluțiuni, care se pot reduce la una singură, și anume că Românii din alte State, precum Bucovina, Transilvania, Basarabia, etc. au capacitatea de a dobândi imobile rurale în România, independent de recunoașterea calității lor, sunt, după modesta noastră părere, inadmisibile, ca unele ce nesocotesc atât art. 7 cât și art. 9 din Constituție.

Și mai întâi de toate, nu mai rămâne, după noi, nici o îndoială că dreptul de a dobândi imobile rurale este un drept *politic*, ear nu civil (2).

Se știe, în adevăr, discuțiunea furtunoasă la care a dat loc revisiunea art. 7 din Constituție. Primul proiect, emanat din inițiativă parlamentară, prezentat Camerei de regretatul profesor și

(1) Vezi *Curierul Judiciar* din 1899, No. 7. Vezi și *Dreptul* din 1899, No. 33.

(2) Cpr. în acelaș sens și Alex. Degre, *Scrieri juridice* III, p. 464.

bărbat politic G. Mărzescu, prevedea în ultimul său paragraf că străinii nu pot în alt mod dobândi imobile rurale *de cât numai prin moștenire ab intestat*, dispoziție care s'a păstrat și de majoritatea comitetului delegaților, ales de secțiunile Camerei (3). Acest proiect fiind însă respins în ședința Camerei din 11 Septembrie, cu 75 bile negre și o abținere contra 53 bile albe, Guvernul a venit cu un alt proiect, în care se spunea, de astă dată (§ 2), că străinii nu vor putea dobândi *sub veri-ce titlu ar fi*, proprietăți rurale în România, *afară de vii, locuri sau case în orașe*, care proiect, trimis din nou în studiul secțiunilor, a devenit legea actuală, din care s'a eliminat cuvintele de mai sus. Nu trebuie însă să perdem din vedere că d-l Dim. Gianî a declarat în raportul său (4), că modificățiunile aduse proiectului guvernului *n'aū alterat nici spiritul, nici esența sa, și că dobândirea proprietății rurale a rămas tot un drept politic*.

Așa dar, dreptul de a dobândi imobile rurale este un drept politic, ca și dreptul de a fi alegător, de a fi ales, de a fi jurat, funcționar public, etc., întru cât el nu aparține de cât Românilor. Și dreptul de a dobândi imobile urbane se considera, înainte de revisuirea Constituției, tot ca politic; el însă a devenit civil din politic ce era, întru cât s'a concedat și străinilor. Legea, ear nu natura lucrurilor, este deci aceea care imprimă unui drept caracterul de civil sau politic. Din ziua când străinii vor avea dreptul de a dobândi imobile rurale, acest drept nu va mai fi politic, ci civil. Prima soluție a Inaltei Curți cade deci față cu cele mai sus expuse.

Curtea supremă mai pune încă în principiu că Români din alte State aū capacitatea de a dobândi imobile rurale înainte chiar de ali să fi recunoscut calitatea lor de Corpurile legiuitoare. Soluția ar fi juridică, dacă dreptul de a dobândi asemenea imobile ar fi un drept civil; căci Românul de origină, cât timp se află sub o dominațiune străină, fiind străin până în momentul când Camerele îi recunosc calitatea sa, orî ce străin se bucură în genere de drepturile civile ca și Românii (art. 11 Constit. și 11 C. civ.). Dreptul de a dobândi imobile rurale fiind însă, precum am văzut, un drept politic, întru cât el nu se cuvine de cât cetățenilor români, fie că ei sunt născuți din părinți cetățeni, fie că aū fost împământenii, el nu poate fi exercitat de Români supuși unei dominațiune străine, de cât după ce li s'a recu-

noscut calitatea lor conform art. 9 din Constituție.

Înțelegem până la un punct oare-care ca să se proclame, așa cum a făcut Curtea de casație prin mai multe decisiuni anterioare (5), că recunoașterea calității de Român odată dobândită, are efect retroactiv până în momentul nașterii aceluși Român; că, în alte cuvinte, acel recunoscut astăzi Român se consideră că a fost în tot-deauna Român, cu toate că și teoria contrară ar putea foarte bine fi susținută, întru cât recunoașterea, ca și împământenirea propriu zisă, se îndeplinește prin o lege, și legile, în principiu, afară de excepțiunile anume admise, nu aū efect retroactiv (art. 1 C. civ.) (6); dar să se pue în principiu că Românul din alte State este capabil de a exercita drepturi politice, precum este acel de a dobândi un imobil rural, fără a îndeplini nici o formalitate, aceasta însemnează a șterge din Constituție art. 9, care, la urma urmei, nu prevede de cât o specie de împământenire, mai ușoară însă de îndeplinit de cât cea ordinară. Inalta Curte plecând de la o premisă greșită, adică că dreptul de a dobândi imobile rurale este un drept civil, se înțelege că nu putea să ajungă de cât la o conclusie eronată.

Dacă este adevărat că prin expresia *Români*, întrebuițată de art. 7 din Constituție, nu se înțelege numai cetățenii români, ci și Români de origină, Români din alte State, așa precum afirmă Curtea, apoi, trebuie să admitem că acest cuvânt are același înțeles și în celelalte texte din Constituție, nefiind logic ca același cuvânt întrebuițat de aceeași lege să aibă mai multe înțelesuri.

Așa fiind, să luăm, de exemplu, art. 30 din Constituție, după care nici un *Român* nu poate, fără autorizarea guvernului, să înțre în serviciul unui Stat străin, fără ca însuș prin aceasta să'și peardă naționalitatea sa. Se poate oare susține că legiuitorul a înțeles a vorbi și de astă dată de Români din alte State, despre care el nu avea nici un interes de a se ocupa?... Alt exemplu: după art. 97 din aceeași Constituție, nu pot fi miniștri de cât acei cari sunt Români din naștere sau care aū dobândit împământenirea. Impingând sistemul Curței până la extrem, ar trebui să admitem că Românul din alte State va putea fi ministru, independent de recunoașterea calității sale, căci și el e Român din naștere (7). Or, aceasta este inadmisibil; numărul ministeriabililor s'ar înmulți din cale afară. Concluziunea fatală la care trebuie să ajungem este deci că, în toate

(3) Vezi raportul lui V. Conta. *Monitor of.*, No. 201, ședința din 4 Septembrie 1879.

(4) Vezi raportul lui Dim. Gianî (șed. de la 6 Octombrie). *Monitor of.*, No. 227.

(5) Cas. rom. Bulet. 1894, p. 391. *Curierul Judiciar* din 1899, No. 18 și Bulet. 1899, p. 509. *Dreptul* din 1901, No. 33.

(6) Cpr. C. Galatz. *Dreptul* din 1898, No. 73.

(7) Cpr. Cas. rom. Bulet. 1899, p. 509 și *Curierul Judiciar* din 1899, No. 18.

textele sale, prin *Români*, Constituția înțelege cetățenii români, iar nu Români din alte State, care sunt străini, și care au calea deschisă de a deveni cetățeni români.

Dar în sprijinirea teoriei Curței se mai invoacă încă legea din 3 Aprilie 1882, pentru regularea proprietății imobiliare din Dobrogea, care, prin art. 2, conferă dreptul de a dobândi imobile rurale în această provincie *Românilor* din alte State, chiar fără a dobândi recunoașterea, *destul este ca ei să se fi lepădat de protecția străină*. Această ultimă condiție, pe care Curtea de casație o cere cu drept cuvânt pentru dobândirea imobilelor din Dobrogea, fiind că ea rezultă din art. 9 Constit.⁽⁸⁾, ea n'o mai cere când este vorba de a dobândi imobile în restul țării; de unde ar rezulta că legiuitorul a luat mai multe garanții pentru dobândirea unor pământuri stérpe și neproductive din Dobrogea, de cât pentru moștile mănoase și productive din restul țării.

După părerea noastră, și după aceea probabil a unora din membrii Inaltei Curți (căci nu ne vine a crede că această decisiune să fi fost pronunțată cu unanimitatea voturilor), textul invocat de Curte vine tocmai în contra teoriei ce ea preconizează; căci acest text conferă o favoare excepțională Românilor din alte State numai pentru Dobrogea, excepție care tocmai justifică regula generală, adică că acești Români nu pot dobândi imobile rurale aiurea, fără a face mai întâi ca calitatea lor să fie recunoscută de Corpurile legiuitoare. Legiuitorul consacră, în adevăr, această excepție pentru Dobrogea, în dorința și în speranța de a popula și coloniza această provincie cu Români din alte State. Așa dar nu se poate trage argument din un text cu totul excepțional.

Cum că această lege este excepțională nu mai încapă nici o îndoială, de vreme ce ea nu e făcută de cât numai pentru Dobrogea. Legiuitorul de la 1882, cu alte cuvinte, nu dă dreptul Românilor din alte State de a dobândi imobile rurale în tot cuprinsul țării, ci numai în Dobrogea, și am văzut în ce scop laudabil, care însă nu s'a atins.

Români din alte State, chiar lepădându-se de protecția străină, nu pot exercita nici un drept politic, prin urmare, nici acel de a dobândi imobile rurale afară de acele din Dobrogea. Ei pot face a se recunoaște calitatea lor cu cea mai mare ușurință, de vreme ce sunt scutiți de stagiū, și aceasta prin favoare, pentru că, în realitate, ei sunt Români, și numai prin forță și violență au fost deslipiți de la sânul mamei lor. Favorează pe care le o conferă legea face poziția lor destul de avantajoasă, și nu vedem nici un motiv de a i scuti de singura

formalitate la care îi supune legea. Cel puțin, aceasta era treaba legiuitorului, care putea să deschidă brațele sale tuturor Românilor cuceriți de alte State. El însă nefăcând-o, și cu drept cuvânt, judecătorul nu poate s'o facă fără a încălca atribuțiile legiuitorului. Curtea de casație violează deci art. 9 sub cuvânt de interpretare.

În fine, Inalta Curte mai pune în principiu că femeia româncă care și perde naționalitatea prin căsătoria sa cu un străin, totuși nu și perde origina sa, și în consecință, nici capacitatea de a dobândi imobile rurale în România.

Această soluție este, o mărturisim, și mai inexplicabilă. În adevăr, din două lucruri unul: sau Româncă prin căsătoria ei cu un străin își perde naționalitatea sa, sau ea nu și o perde. Nu se poate dice, pe de o parte, că ea își perde naționalitatea, iar că, pe de alta, ea își păstrează origina sa, adică, în alte cuvinte, tot naționalitatea ei; căci legea decide în termeni neîndoelnică că Româncă care se căsătorește cu un străin, urmează condițiunea bărbatului, adică încetează de a fi Româncă, legea străină fiind cea care va decide dacă ea va dobândi naționalitatea bărbatului. Unitatea familiei voește această modificare a naționalității femeii, de oare ce personalitatea ei se confundă, în timpul căsătoriei, cu cea a bărbatului, și amândoi soții nu mai formează, așa dicând, de cât o singură persoană; *erunt duo in carne una*, după expresiunea evangelistului Matei. Acesta este idealul căsătoriei.

Naționalitatea femeii este perdată pentru tot timpul căsătoriei, căci ea nu redobândește calitatea de Româncă de cât prin moartea bărbatului sau transcrierea hotărârii de divorț (art. 19, § 2), favoare care este contrară principiilor, de oare ce este generalmente admis că o naționalitate o dată dobândită, nu se mai poate schimba fără o manifestare a voinței aceluși care a dobândit-o. Cu toate acestea, legea a dispus altfel prin art. 19, § 2 din Codul civil. Femeia devenind văduvă, redobândește *ipso jure*, după acest text, calitatea sa de Româncă. Dar dacă văduva, prin simpla desfacere a căsătoriei, redobândește naționalitatea sa primitivă, copiii săi minori, născuți din această însoțire, ca și acei majori, având de tată pe un străin, tot străini rămân, căci favoarea excepțională conferită mamei nu se întinde la copiii săi⁽⁹⁾.

Aceste fiind principiile recunoscute de lege, cum se poate deci admite că Româncă care se căsătorește cu un străin, fie chiar un Român de origine, însă

(8) Cpr. Cas. rom. Bulet. 1896, p. 192.

(9) Vezi T. I a Comentariilor noastre, p. 146, nota 2 și p. 211.

supus dominațiunii unui Stat străin, își păstrează origina, adică naționalitatea sa; și cine nu vede că Curtea de casație cade într-o contradicție flagrantă, când decide, pe de o parte, că femeea își pierde prin căsătorie naționalitatea ei primitivă, ear pe de alta, că ea 'și o păstrează.

Este, în adevăr, cam straniu, o recunoaștem, ca o femeie care, înainte de căsătorie, putea să dobândească imobile rurale, să nu mai aibă această capacitate în urma căsătoriei sale cu un străin. Soluția este poate contrară echității, însă aceasta nu ne autorisă a schimba legea. În adevăr, precum spuneam cu altă ocaziune⁽¹⁰⁾, tribunalele nu pot nici într'un cas să se substituiească legii. Curtea de casație, mai cu samă, trebuie să tindă la stabilirea unei uniformități în jurisprudență. Scopul și misiunea ei nu este de a îndrepta legea, ori cât de defectuoasă ar fi, ci de a o menține și a face ca ea să fie de toți respectată.

Cu toate acestea, sunt multe cazuri, chiar în străinătate, în care suprema Curte s'a substituit legii. Ast-fel, Curtea de casație din Franca admite în mod constant validitatea donațiunilor deghisate sau ascunse sub forma unui contract cu titlu oneros, ear o parte însemnată din doctrină protestează, însă în zadar. Curtea de casație franceză admite inalienabilitatea dotei mișcătoare, ear doctrina și Curțile de apel protestează cu energie.

Avem convingerea că jurisprudența consacrată în chestiunea ce ne preocupă, de și în secțiunile unite, nu va fi împărțită de cele-l'alte instanțe judecătorești, pentru că, în principiu, decisiunile Curței de casație n'a de cât o autoritate doctrinară. Se poate chiar ca însuș Inalta Curte, cu altă ocazie, să revie la adevăratele principii. Sunt destule exemple în anele jurisprudenței noastre și celei străine. Ast-fel, Curtea noastră de casație, un șir îndelungat de ani, a considerat canoanele bisericești, în ceea ce privește moștenirea călugărilor, ca având încă putere de lege, și de abia la 16 Noembrie 1900, prin frumoasa și cunoscuta deciziune, dată în secțiunile-unite⁽¹¹⁾, s'a recunoscut că aceasta era o eroare. Timp de douăzeci de ani, Curtea de casație, întemeindu-se pe dreptul comun, a pus în principiu că sentințele pronunțate de tribunalele de prima instanță în materie de divorț, sunt supuse opozițiunii, și de abia la 3 Octombrie 1900⁽¹²⁾, s'a recunoscut că aceasta era o eroare. Curtea de casație a admis

⁽¹⁰⁾ Veđi *Curierul Judiciar* din 1901, No. 77.

⁽¹¹⁾ Veđi această magistrală decizie, publicată în *Curierul Judiciar* din 1900, No. 86 și în *Dreptul* din acelaș an, No. 82 (cu adnotația noastră în ambele diare).

⁽¹²⁾ Veđi această decizie publicată în *Curierul Judiciar* din 1900, No. 72 și în *Dreptul* din acelaș an, No. 67 (cu adnotația noastră în ambele diare).

în tot-d'auna până acum că copiii naturali nu moștenesc pe frații lor legitimi, ci numai acești din urmă pe frații lor naturali, și de abia la 17 Ianuar 1901⁽¹³⁾, s'a consacrat principiul reciprocității, care este baza moștenirilor în dreptul modern. Am putea înmulți exemplele. Ne oprim însă aci. Credem, în adevăr, că am spus în deajuns pentru a convinge pe ori și cine că soluția dată de Inalta Curte, în interpretarea art. 9 din Constit. și a art. 19 din C. civil, poate să fie echitabilă, însă că ea numai juridică nu este. Această decizie ar fi, la rëndul ei, casată, dacă ar exista o jurisdicție superioară secțiunilor-unite ale Curței de casație.

D. Alexandresco

TRIBUNALUL JUDEȚULUI IAȘI, Secția comercială

Audiența de la 28 Septembrie 1901

Președenția D-lui T. POPESCU-CUDALBU, Președinte

Carol Bucholtz cu Arnold Casner

Sentința comercială No. 183/901

Cambie.—Contract cambial.—Intre cine naște obligațiunii.—Trată.—Neacceptare.—Acțiune cambială.—Dacă trasul ce nu a acceptat cambia (trata) poate fi obligat pe calea acțiunii cambiale.—(Art. 283 Cod. com.)

Contractul cambial naște obligațiunii numai pentru părțile ce intervin prin semnăturile lor.

Ast-fel cambia emisă cu ordinul ca plata să se facă de o anumită persoană, dar alta de cât trăgătorul, nu o obligă de cât dacă o acceptă prin declarațiune expresă pe însăși corpul cambiei.

De aci rezultă că trasul, adică persoana indicată în polița a o accepta, nu poate fi obligat pe calea acțiunii cambiale dacă a refuzat acceptarea.

Tribunalul,

Având în vedere apelul făcut de Carol Bucholtz contra cărței de judecată No. 1168/901 a judecătoriei oculului II Iași;

Având în vedere conclusionile părților;

Având în vedere că din actele prezentate de părți în fapt rezultă, că reclamantul Arnold Casner comerciant din Iași pentru marfa trimisă lui Carol Bucholtz din Craiova, urma a primi plată suma de 400 lei; neprimind'o reclamantul Arnold Casner a emis o poliță pe suma datorită, în ordinul său și trasă asupra debitorului Carol Bucholtz cu scadența la Maiu a. c.; polița fiind prezentată pentru acceptare și plată, debitorul Bucholtz a refuzat, fapt dovedit cu procesul-verbal No. 723/901 al portăreilor trib. Dolj; în urmă reclamantul Arnold Casner, a acționat în judecată pe Carol Bucholtz, cerând condamnarea lui pe basa cambiei protestată pentru neplată. Judecătoria, a admis acțiunea prin cartea de judecată, astă-zî cu apel;

Având în vedere chestiunea dedusă în judecata tribunalului este, dacă trasul, adică persoana indicată în

⁽¹³⁾ Veđi această decizie foarte juridică și foarte bine motivată, publicată în *Curierul Judiciar* din 1901, No. 49 (cu adnotația noastră) și în *Dreptul* din acelaș an, No. 49.

poliță a o accepta, poate fi obligat pe calea acțiunii cambiale de și a refuzat acceptarea :

Considerând că contractul cambial naște obligațiunea numai pentru părțile ce intervin prin semnăturile lor; că cambia emisă cu ordinul ca plata să se facă de o anumită persoană, dar alta de cât trăgătorul,—nu o obligă, de cât dacă o acceptă prin declarațiune expresă pe însuși corpul cambiei ;

Având în vedere că în specie Carol Bucholtz trasul; adică persoana indicată de trăgător prin cambie a face plata, prin refuzul de a accepta, a rămas o persoană străină contractului cambial, urmează că cambia devine inoperantă față de el ;

Având în vedere că reclamantul în conclusiunile sale susține validitatea obligațiunii trasului, chiar în cas de neacceptare,—intemeindu-se pe practica comercială;

Având în vedere, că în ipotesa de față unde creditorul și debitorul sunt comercianți și datorii cu cauză comercială,—să susține de o parte din doctrină, că trasul neacceptând cambia, să obligă cambial, iar fundamentul acestei opinii, residă într'un consimțământ tacit al debitorului, de a accepta cambia emisă de creditorul său,—procedeu admis în usus comercialului ;

Considerând că în primul loc, o atare părere nu poate fi susținută sub imperiul legislațiunii noastre,—necontestat fiind, că legea noastră comercială spre deosebire de cea italiană care i-a servit de model n'a recunoscut usurilor comerciale, putere de lege. Și deci în această privință ori-care ar fi practica comercială în țară la noi astăzi, ea nu poate obliga ;

Considerând că de altminterlea nu este de admis nici argumentarea, că debitorii din cauza acestei calități, s'ar fi obligat în mod tacit, a accepta cambia; căci dacă conform principiilor generale, consimțământul poate fi dat și pe cale tacită;—în materie comercială și în special la acceptarea cambiei de tras, legea comercială prin art. 283 cere imperios, ca consimțământul să fie exprimat pe însuși corpul cambiei,—cerință ce nu lasă nici o îndoială, că pentru a se naște obligațiunea pentru tras prin cambie, consimțământul său trebuie a fi expres ;

Că pe de altă parte, în specie trasul, și-a exprimat formal intențiunea a nu accepta cambia,—fapt ce înlătură ipotesa acceptărei tacite ;

Că ast-fel fiind, într'u cât e bine stabilit în fapt că Carol Bucholtz, indicat prin cambie a o plăti, n'a acceptat-o, urmează că el nu poate fi obligat cambial față de reclamant beneficiarul cambiei,—rămânând ca acesta să exercite acțiunea sa conform dreptului comun comercial ;

Pentru aceste motive, tribunalul, admite apelul, etc.
(ss) T. Popescu Cudalbu, I. Pârvulescu.

Adnotațiune.—Prin simplul fapt al emiterii unei trate, trasul nu devine debitor cambiar: străin de contract, el nu este ținut în baza cambiei și prin urmare, până la acceptare, principalul obligatar este însăși trăgătorul care a contractat obligațiunea a face, ca trata să fie achitată de persoana asupra căreia ea a fost trasă.

Dacă trasul nu este de loc debitor, nu există dificultate: el poate să nu accepte și nici o acțiune cambiară nu e posibilă în contra sa, chiar dacă va fi promis verbal sau în scris că are să accepte.

Bine înțeles că în asemenea împrejurare, promisiunea dovedită după dreptul comun ar putea da loc la daune de și trasul nu deține provisiune, într'u cât dănsul nu stabilește că provisiunea fusese condițiunea esențială a acceptărei sau că neacceptarea ar proveni din alte cauze intemeiate.

Când trasul este debitor, însă nu comercial, doctrina hotărăște iarăși fără esitațiune că el este liber să nu accepte, fără să fie ținut cambiaricește conform principiului elementar în deobște cunoscut, că nici un creditor nu poate singur în propriul său folos, să agraveze situațiunea debitorului.

Dar controversa devine mai discutabilă când trasul este un debitor comercial, fie că provisiunea i-ar fi fost de mai înainte furnisată, fie că datorii, de și născută din alte afaceri ar fi certă, lichidă și exigibilă. În adevăr, derogând la vigoarea principiilor genereale, în multe piețe comerciale și mai ales la Anvers, acolo unde întrebuințarea tratelor este foarte obișnuită, se presupune în lipsa de convențiune contrarie, că cine contractează o obligațiune comercială, consimte ca să se facă trată asupra sa până la suma debitului său, aplicând în această privință interpretarea ce ne-o dă și la noi art. 970 din C. civil, după care în contracte se înlocuiesc clausele neexprimate, dacă le știm obișnuite. Aplicațiunea acestei reguli la cambii e foarte veche cel puțin în Occident, încă de la Pothier care spune cu mirare că acest us i-a fost confirmat de un mare număr de neguțatori, adăugând că dacă debitorul nu face onoare tratei, el poate fi condamnat la cheltuelile protestului, ale contra-cambiei și celelalte.

După această primă soluțiune așa dar, trasul este ținut să accepte, prin o tacită referire la usurile comerciale cari consfințesc sus zisa regulă în interesul reciproc, căci acel care azi neguțătorește și asupra căruia trata este scoasă, mâine va avea la rëndul său să useze de aceeași tacită învoială, când pe temeul ei ar voi să creeze o trată. Legiuitorul belgian a consacrat prin anume text, acest sistem.

Cu toate acestea părerea contrarie e împărțită de o foarte mare parte a doctrinei, acolo chiar unde, spre deosebire de Codul nostru comercial, legiuitorul recunoaște anume usurile comerciale ca isvoare de drept.

Consimțământul, cine o contestă, poate fi tacit,

dar în speță se poate vorbi de consimțiment? Usurile comerciale sunt de sigur lucruri respectabile, dar cum am putea să le așezăm mai presus de principiul substanțial ori-cărui contract, că nu există obligațiune, fără invoire? prin urmare, ne spun comentatorii, cu toată dispozițiunea art. 1 din C. com. it. care dă autoritate usurilor comerciale, ele nu pot avea aplicațiune acolo unde nu este cestiune de a suplini tăcerii contractului său a legii, ci a hotărî *dacă există contract fără consimțiment*.

Și în adevăr, este legal a presupune că cine-va fiind-că a făcut comerț a înțeles a se supune prin aceasta chiar, unei închipuirii contractuale desmînțită de lege și contrazisă de principiile cele mai vulgare, cele mai netăgăduite ale dreptului? o asemenea renunțare colectivă, prin consuetudine și în preventiv ar fi inoperantă, după cum cu mult temei ne spun adversarii primului sistem, chiar dacă această renunțare ar fi individuală și expresă spre a implica pe cine-va în rigorile cambiei fără știrea și voia sa.

De aceia pentru această parte a doctrinei *nu poate fi indoială* că trasul de și de fapt ar fi debitorul comercial al trăgătorului, totuș el este liber conform dreptului comun, să nu accepteze trata, fără ca acest refuz să l expună nici măcar la o răspundere ordinară, intru cât nu s'a obligat de mai înainte a nu o refuza.

Tribunalul din Iași, făcînd o întemeiată aplicațiune a acestei păreri, reformează cartea de judecată care adoptase soluțiunea contrarie, revenind ast-fel la adevăratele principii⁽¹⁾.

Gr. V. Maniu

DE LA BAROU

Baroul de Ilfov lucrează. De mult se simțea nevoia unei legi a avocaților, lege generală care să guverneze corpul avocaților din întreaga țară. Și cu atât mai mult se simte această nevoie cu cât de la 1864 până azi și numărul avocaților s'a mărit și raporturile avocaților între dînșii ca și cele dintre ei și judecători au devenit mai dificile și mai rari. În afară de bara justiției magistratul și avocatul sunt străini unul de altul, ca și cum n'ar face parte din aceeași familie: familia juridică. Consecințele unei asemenea stări de lucruri, sunt prea cunoscute pentru a le mai reaminti.

Una din aceste consecințe nenorocite și poate din cele mai dăunătoare și corpului avocaților și magistraturei în genere este: mefiența de o parte și lipsa de control de altă parte. Magistratul n'are încredere în ceea ce i spune avocatul, iar acesta din urmă e lipsit de ori-ce control.

⁽¹⁾ Cons.: Pothier, Du contrat de change, N. 92; Bravard-Veyrières et Demangeat, t. III, pag. 270 ur.; Pardessus, I, n. 361 ur.; Delamarre et Le Poitvin, Tr. de com., II, n. 326; Namus, Cours, I, p. 262; Vidari, Cours, VII, n. 6935—6938.

Alt-fel ar fi dacă un control serios și eficace s'ar exercita și de o parte și de alta, control care să vie său de la Decan său de la magistrat. Atunci, și ereziile de drept și eronarea faptelor, cu voință și cu știință, ar fi mai rare; iar consecința naturală ar fi încrederea reciprocă.

Toate aceste lucruri însă, nu s'ar putea regula de cât printr'o lege.

Și cum legea de la 1864 nu răspunde acestor nevoi, Baroul de Ilfov și-a propus a face un proiect de lege, pe care nu l analizăm de o cam dată. Ne mărginim a l publica spre a l aduce lu cunoștința lumii juridice, îndemnând pe fie-care să ia cunoștință de dînsul făcînd observațiile ce va crede, fie prin publicitate, fie în ziua când baroul se va aduna pentru discutarea acestui proiect.

Numai ast-fel, vom avea o operă complectă, de care, cu siguranță va ține seamă și guvernul, pentru că ar fi rezultatul deliberărilor Corpului însăși ca și a magistraților. Ziua întrunirii se va așșa prin jurnale.

Iată acum și proiectul de lege:

LEGEA AVOCAȚILOR

CAPITOLUL I

Dispozițiuni generale

Art. 1.— Nimeni nu va putea exercita profesiunea de avocat de nu va fi român sau naturalizat român, și nu va avea diploma de licențiat sau doctor în drept de la o facultate română sau străină. Diploma în acest din urmă cas va trebui să fie vizată conform dispozițiilor din legea instrucțiunii publice.

Art. 2.— Nu pot fi avocați:

a) Comercianții de ori-ce fel, foștii comercianți falși bancrutari frauduloși, militarii, călugării, funcționarii eclisiastici și polițienestii, directorii, sub-directorii și funcționarii societăților și caselor de comerț, de credit urbane și rurale, precum și comisarii numiți de guvern pe lângă creditele funciare și banca națională.

b) Acei cari au fost condamnați fie ca autori, fie ca complici, la o pedeapsă criminală sau corecțională pentru următoarele fapte: furt, tănuire de furt, fals, delapidare de bani publici, sustragere de acte, escrocherie, abus de încredere, mărturie mincinoasă, sperjur, mituire, atentat la bunele moravuri.

Art. 3.— Exercițiul profesiunii de avocat este incompatibil cu ori-ce funcțiune judecătorească, sau administrativă, plătită de Stat, județ, sau comună; cu funcțiunii de primar, adjutor sau consilier cu delegațiune salariată, cum și cu funcțiunea de profesor public de ori-ce grad, afară de cei universitari.

Art. 4.— Se consideră ca avocați și se vor bucura de toate drepturile ce rezultă din legea avocaților de la 6 Decembrie 1864, toți aceia cari, mai înainte de 1 Iunie 1884, au figurat în vre-unul din tablourile de avocați din țară, sau vor poseda vr'un certificat autentic, constatător de înscrierea lor, emanat de la vr'un consiliu de disciplină sau de la vr'un tribunal, acolo unde n'a existat asemenea consilii; toți aceștia, însă, de nu vor cădea în vre-una din categoriile prevăzute la art. 2, al acestei legi.

Art. 5.— Ori-ce avocat înscris în tablou, acolo unde și exercită în mod obișnuit profesiunea, are dreptul de a cere anularea înscrierilor făcute contra dispozițiilor de mai sus, adresându-se Consiliului de disciplină. Ministerul public are aceeași facultate. Dreptul de a face asemenea cerere nu se prescrie prin nici o trecere de timp. Consiliul de disciplină va decide în termen de 15 zile.

Atât avocatul a cărui înscriere a fost atacată, cât și cel care a cerut anularea, vor fi chemați și ascultați.

Înceearea consiliului li se va notifica, fiind susceptibilă de

apel în termen de 10 zile de la notificare, către Curtea de apel, care va judeca în fond în termen de cel mult o lună. Procedura în această materie va fi gratuită.

Art. 6.— Când înscrierea va fi recunoscută că s'a făcut cu bună știință, contra legii și va fi declarată nulă, membrii consiliului de disciplină, vor putea fi condamnați, la o amendă de 300 până la 2000 lei, la interdicțiunea de a pleda pe timp de o lună până la un an, la pierderea calității de membru al consiliului de disciplină, precum și la pierderea dreptului de a ocupa funcțiuni publice, pe termen de 6 luni până la 2 ani.

CAPITOLUL II

Despre Tablou

Art. 7.— Toți acei cari întrunesc condițiunile cerute spre a fi avocați se vor trece într'un tablou special al avocaților județului, unde ei exercitează profesiunea, și unde cată să-și aibă domiciliul și reședința.

Acest tablou se va forma de Consiliul de disciplină, după vechime și în ordine alfabetică, la începutul fie-cărui an. El va cuprinde: numele, pronumele, titlu academic, data înscrierii, și domiciliul fie-cărui avocat. Se va trimite Curților, tribunalelor, parchetelor, judecătorilor din județ, tuturilor decanilor și se va afixa în toate sălile de audiență.

Un avocat nu poate fi înscris de cât într'un singur tablou acolo unde 'și exercită profesiunea în mod obișnuit.

Art. 8.— Orî ce cerere de admitere în tablou se va prezenta decanului său celui care-i ține locul însoțită de titlurile cari dă candidatului dreptul a figura în tablou. Decanul o va supune Consiliului, care va decide în termen de cel mult 8 zile.

Art. 9.— Incheerile consiliului asupra admiterei său respingerii sunt supuse apelului la Curtea de apel respectivă, conform dispozițiunilor art. 5 de mai sus.

Art. 10.— După ce candidatul va fi admis a figura în tablou, va depune jurământ înaintea decanului său celui care-l înlocuesce, că va exercita cu demnitate și onestitate profesiunea de avocat.

Art. 11.— Dacă un avocat voește să se strămute într'alt județ, va prezenta pe lângă cererea ce va face decanului, titlurile ce posedă, o copie după incheerea consiliului care l'a admis în tablou și un certificat, că nu este contra sa nici o cauză de incapacitate și că a fost șters din tabloul în care figura înscris mai înainte.

Art. 12.— Avocatul ce se permută, va fi înscris în tablou socotindu-i-se și vechimea anterioară, va plăti taxa de înscriere și va primi o nouă carte de avocat.

Art. 13.— Un avocat înscris într'un județ nu poate pleda de cât în mod accidental într'alt județ, fără ca să fi obținut permutarea. Nu se va socoti ca exercitând în mod accidental advocatura într'alt județ, acel avocat, care va avea firmă, va ține birourii, sau va anunța prin jurnale, că exercită profesiunea în localitatea, unde nu este înscris.

Neobservarea acestei dispozițiuni se va constata de către consiliul de disciplină al locului, unde s'a comis abaterea, și se va semnala, apoi, instanțelor judecătorești, care sunt obligate a-l opri de a pleda, până ce va dovedi că a obținut permutarea. Judecătorul care nu se va conforma acestei obligațiuni, se va pedepsi cu reținerea lefii pe timp de 15 zile de către Ministerul Justiției, iar avocatul abătut va fi șters din tabloul, în care este înscris, după notificarea decanului care a constatat abaterea.

Art. 14.— Penalitatea prevăzută la art. 13, se aplică și judecătorului care admite să pledeze înaintea sa o persoană care nu este înscrisă în tabloul de avocați; iar acea persoană va perde, pentru tot-d'auna, dreptul de a mai fi înscris printre avocații vre unui județ.

Art. 15.— Orî ce admiteri și orî ce ștergeri se vor face în tablou în cursul anului, se vor comunica imediat de către decan tuturilor tribunalelor și curților, parchetelor și judecătorilor respective.

Art. 16.— Decisiunea care anulează înscrierea unui avocat în tablou, va dispune și anularea cărții de avocat ce i s'a liberat, când dintr'o cauză legală el va perde acest drept, publicându-se despre aceasta și prin *Monitorul Oficial*.

Art. 17.— Avocatul șters din tabloul unui județ prin decisiunea definitivă, nu va mai putea fi înscris în tabloul altui județ.

Art. 18.— Consiliul de disciplină are dreptul să șteargă din tablou pe un avocat, care a părăsit profesiunea dându-se la alte ocupațiuni incompatibile cu advocatura, sau care refuză a plăti cotisațiunile lunare la cari sunt supuși avocații, sau care a fost condamnat la o pedeapsă infamantă din cele prevăzute la art. 2 al. b din lege, sau în urma condamnățiunei de către consiliul de disciplină la pedeapsa ștergerii din tablou.

CAPITOLUL III

Despre stagiū

Art. 19.— Toți cei cari fără a mai fi exercitat profesiunea de avocat, se înscriu pentru prima oară în tablou, vor fi supuși la un stagiū de 2 ani spre a frecventa ședințele curților și tribunalelor, iar numele lor va forma o rubrică specială în tablou.

În cursul acestor ani stagiarii vor putea pleda numai înaintea tribunalului și judecătorilor de ocol, și vor fi supuși la toate obligațiunile avocaților și cu restricțiunea de a nu putea fi aleși ca membrii în consiliul de disciplină.

Art. 20.— Foștii magistrații ai Inaltei Curți de casațiune și ai Curților de apel, sunt dispensați de stagiū. Cei alți foști magistrați, vor putea obține o reducere sau dispensă de stagiū, după aprecierea consiliului de disciplină care singur are căderea de a hotări dacă condițiunile de stagiū au fost îndeplinite.

Art. 21.— Candidatul la stagiū, va alătura pe lângă cerere, titlul în baza căruia solicită înscrierea, un certificat de plata contribuțiunilor în localitatea unde voește a se înscrie și un act de proprietate asupra mobilierului ce va garnisi biourul și camerele sale de locuință.

CAPITOLUL IV

Obligațiunile avocaților și modul de exercitare al profesiunei.

Art. 22.— Nu este permis avocatului a face vr'un act care ar atinge onoarea sau demnitatea fie a sa personală, fie a corpului din care face parte.

Art. 23.— Căutarea clientelei este incompatibilă cu delicateta profesiunei de avocat. Ea constituie o greșală gravă, când se face prin mijlocul unui pact cu samsarii sau alte persoane, cu biurourii de afaceri prin anunțuri șgomotoase, prin placarde, afișe etc. și altele. Nu este permis a-și face clientela prin sălile palatului de justiție nici oferindu-și personal serviciile și nici prin alții.

Nu este permis a se scrie pe placa de la biuroul advocatului de cât numele, titlul și orele de consultație. Orî ce abateri de la aceste dispozițiuni constituie o atingere gravă adusă demnității profesiunei de avocat și atrage pentru cel abătut pedepse disciplinare.

Art. 24.— Avocatul care din cauză de absență, de boală, sau orî-care alt motiv, refuză de a îndeplini mandatul primit de la client, fără să fi făcut nici o lucrare, trebuie să restituie onorariul.

Dacă voește să fie înlocuit trebuie să aibă consimțimentul clientului.

În cas de tranșacție sau desistare, dacă a făcut lucrări, onorariul i se cuvine în proporție cu lucrările îndeplinite.

Art. 25.— Avocatul, chemat ex officio a pleda o cauză și care ar crede că are motive raționale de a fi dispensat a o pleda, trebuie să înștiințeze despre aceasta în termen de cel mult trei zile, de la primirea invitațiunei, pe președintele care i-a dat acea însărcinare.

Dacă motivele nu vor fi admise de președinte, el se va putea adresa Decanului, care găsindu-le întemeiate, va interveni către președinte, spre a da altui avocat acea însărcinare.

Ne conformarea cu aceste dispozițiuni, atrage pentru avocatul abătut pedepse disciplinare.

Art. 26.— Avocații, când pledează, trebuie să întrebuințeze limbajul și tonul ce se cere de la un om bine educat,

tratându-se între dênșii cu multă delicatete și având în acelaș timp deferența necesară pentru magistratură.

Orî ce abateri, constituie o greșală, care atrage pedepse disciplinare.

Art. 27. — Dacă un magistrat abuzând de puterea ce i dă legea, va opri pe un avocat de a face prin pledoarie devoltările ce va crede necesarii în cauza ce apără, sau nu i va acorda cuvîntul în mod suficient, sau îl va intrerupe, și i va lua cuvîntul când nu se cădea, sau îl va apostrofa, sau i va face imputări nedrepte, sau îl va trata fără deferența necesară, avocatul atins prin o asemenea purtare a magistratului, nu va riposta și nici nu se va gâlcevi cu dênșul în pretoriu. El va referi totul decanului, care convocând consiliul, se va decide, dacă plângerea se va găsi întemeiată, modul prin care se va cere satisfacția.

Art. 28. — Este defins avocaților a se certa între dênșii și în afară de palatul justiție pe motive de clientelă, sau de cestiuni privitoare la profesiunea de avocat.

Art. 29. — Avocații cari vor publica pledoariile lor, trebuie să pună toată sinceritatea, pentru a le publica ast-fel precum au fost ținute, fără a face alte preschimbări, de cât acele corecturi necesarii unui discurs improvisat ce se dă publicității.

Art. 30. — Nu este permis unui avocat a se însărcina cu o afacere în care a lucrat un alt coleg. În așa cas, urmează mai întâiu a referi confratelui și nu poate primi onorariul de cât după ce colegul a fost desinteresat de client.

Art. 31. — Constituie o abatere gravă de la datorie, faptul că un avocat primind de la client taxa necesară pentru a face veri-ce act de procedură, nu va fi îndeplinit acel act, și va fi lăsat să treacă termenul prevăzut de lege pentru facerea lui.

Art. 32. — Este oprit de asemenea avocatului a divulga actele ce i va fi arătat sau confidențele ce i va fi făcut un client pentru care a pledat, când dintr'aceasta ar resulta o leziune morală sau materială pentru dênșul.

Art. 33. — Pentru orî ce abatere de la dispozițiunile din acest capitol consiliul poate aplica orî care din pedepzele disciplinare, după gravitatea casului.

Art. 34. — Avocatul care în cursul unui an, primind trei preveniri, sau o prevenire și o imputare, va comite o nouă abatere, se va supune la o pedeapsă mai gravă.

CAPITOLUL V

Consiliul de Disciplină

Art. 35. — În capitala fie căruî județ, unde vor fi cel puțin 15 avocați înscriși în tablou, se va forma un consiliu de disciplină. El se va compune: în București din 9 membrii, în Iași, Craiova, Ploesti și Galați din 7, iar în cele alte orașe din 3.

Art. 36. — Membrii consiliului de disciplină și decanul se vor alege de către avocații fie căruî județ, înscriși în tablou, cu vot secret, și cu majoritatea absolută a celor prezenți la prima votare, sau cu majoritate relativă la cea de a doua, care va avea loc după 7 zile, fără altă amânare. Numele celor aleși se va comunica Ministerului Justiției. În cas de paritate sorțul va decide pe cel ales.

Art. 37. — Alegerea se face pe timp de patru ani, iar membrii al căror mandat a expirat pot fi realeși.

Art. 38. — Convocarea avocaților pentru alegere, se face de către Decan, cu 15 zile înainte de expirarea celor patru ani. Adunarea va fi presidată, în ziua alegerii tot de decan, care și va form biuroul cu șase dintre avocații prezenți: și patru dintre cei mai vechi și doi dintre cei mai noi, după tablou. Se va face apelul nominal și se va procede apoi la votare. Orî ce dificultate ivită în timpul alegerii se va rezolva de biuroș.

Art. 39. — Dacă în cursul celor patru ani, devine vacant vr'un loc de membru, decanul va convoca de îndată ordinul avocaților, spre a procede la alegerea celui membru.

Iar dacă, însuși locul de decan devine vacant, atunci, cel mai vechiu după tablou, dintre membrii consiliului de disciplină va convoca ordinul, în adunare generală, pentru alegerea unui nou decan.

În ambele aceste casuri biuroul, în ziua alegerii, se va

compune din membrii consiliului de disciplină sub președinția celui mai vechiu.

Art. 40. — Nu vor putea face parte din consiliu de disciplină, de cât avocații cari pe lângă vârsta de 35 ani împliniți, au și un exercițiu de cel puțin 7 ani al profesiunii.

Art. 41. — Atribuțiunile consiliului de disciplină sunt:

a) A priveghea onoarea, demnitătea, prestigiul și interesele corpului.

b) A face să se aplice legile și regulamentele privitoare la avocați.

c) A convoca adunările generale spre a delibera asupra intereselor comune.

d) A face rregulamentele speciale, care vor fi aplicabile 8 zile după afșarea lor în cancelaria consiliului și camera avocaților și după comunicarea lor către președinții curților și tribunalelor respective.

e) A forma tabloul avocaților și a se pronunța asupra tuturor cestiunilor privitoare la tablou.

f) A desemna pe avocații ce urmează a primi însărcinările ce li se conferă de către instanțele judecătorești precum: curator, sequestru și consiliu judiciar, administrator al bunurilor, jurisconsult, avocat al sindicilor și altele.

Se exceptează numirile de apărători ex officio, de reprezentant al Ministerului public, de înlocuitor al judecătorilor, cari rămân în atributul exclusiv al instanțelor judecătorești.

Decanul însă, va putea lucra singur în cestiunile de pură administrație. El va reprezenta corpul înaintea justiției și în toate ocașiunile, primind legatele și donațiunile ce se vor face corpului.

Consiliul de disciplină va putea ține ședință dacă vor fi prezenți cel puțin jumătate din membrii săi.

Art. 42. — Consiliul de disciplină singur este în drept a face numirile în însărcinările specificate la art. 41 al f, luându-se ast-fel din atribuțiunea instanțelor judecătorești și a parquetelor desemnarea persoanelor care să îndeplinească asemenea însărcinări.

În asemenea casuri, ivirea necesității de a se numi în asemenea însărcinare, instanța judecătorească sau parquetul va comunica casul decanului, care convocând consiliul de disciplină, va face cunoscut în termen de 5 zile, avocatul ce urmează a primi acel oficiu.

Desemnarea avocatului se va face după chibzuința consiliului, care va avea în vedere a respecta pe cât îi va fi posibil ordinea tabloului.

Membrii consiliului și decanul, în timpul duratei demnității lor nu vor putea primi asemenea însărcinări.

Onorariul pentru asemenea însărcinări nu va depăși 10% din venit, și se va fixa de consiliu în casul când nu se va putea aprecia după venit.

Avocații cari nu voesc a primi asemenea însărcinări, sunt datorî a face cunoscut aceasta la începutul anului judecătorec și consiliul va forma un tablou de numele acestor avocați.

Art. 43. — La începutul fie căruî an, consiliul va decide care din membrii va ține locul decanului, în cas de absență.

Decanul își va alege singur pe secretar, pe casier și pe bibliotecar, de va fi nevoie și de aceștia.

Art. 44. — Pedepsele disciplinare ce se pot aplica avocaților sunt: prevenirea, imputarea, interdicțiunea timporară și ștergerea din tablou.

Art. 45. — Decanul sau delegatul său va putea face și d'adrechtul, sau după plângerile ce ar primi, observări orale, avocaților ce s'ar abate de la datoriile lor, mai înainte d'a se servi de pedepsele disciplinare.

Art. 46. — Pedepsele disciplinare nu se pot aplica mai înainte ca avocatul inculpat și reclamantul, de va fi, să fie chemați și ascultați.

Avocatul se va prezenta în persoană, fără a putea fi suplinut sau asistat de cineva.

Art. 47. — Toate pedepsele pronunțate de consiliu se vor face în scris și motivat. Copie după hotărîre se va trimite avocatului condamnat.

Art. 48. — În termen de zece zile de la primirea hotărîrii, avocatul va avea dreptul de apel la Curtea respectivă.

Curtea va judeca de urgență, în ședință secretă, după ce

va asculta pe apelant și pe decan, sau delegatul său, iar hotărîrea se va pronunța îndată în ședința publică și va fi fără recurs.

Art. 49.— Hotărîrea condemnatorie, care pronunță interdicțiunea temporală sau ștergerea din tabloă, va fi trimisă prin îngrijirea decanului, în termen scurt, președintelui Curții și tribunalelor respective, publicându-se tot-de-o-dată și prin *Monitorul oficial*, și afișându-se în sălile curții și tribunalelor; ori ce avocat, va fi în drept, a ridica excepțiunea suspendării sau a ștergerii din tabloă, când avocatul condamnat s'ar prezenta în instanță, fiindu-i interzis de a face în tot acel timp, ori-ce act al profesiei de avocat.

Avocatul interzis, care va contraveni acestei dispozițiuni se va pedepsi la interdicțiune pe termen îndoit, iar magistratului care cu știință, va tolera exercițiul profesiei unui avocat condamnat, i se va reține leafa pe 10 zile de către Ministerul Justiției, după înștiințarea ce i se va face de către decan.

Art. 50.— Ori ce sentință a consiliului de disciplină, care pronunță o pedeapsă, trebuie să întrunească majoritatea de cel puțin 5 membrii pentru consiliile compuse din 9 membrii, și de trei membrii pentru cele alte părți. Hotărîrile de altă natură se vor da de consiliu cu majoritatea membrilor prezenți. Membrii care rămân de părere sunt obligați a-și motiva opiniunea lor.

Art. 51.— Când plângerea îndreptată contra unui avocat, se găsește neintemeiată, avocatul are dreptul să ceară redactarea unei încheerii, care să i servească contra aceluia care a făcut în potriva sa plângere cu rea credință.

Art. 52.— La cas de neînțelegeri între avocați, decanul său înlocuitorul său, îi va chema în cabinetul său, de va găsi de cuviință, spre a-i împăca. Iar dacă împăcarea nu va fi cu putință, afacerea va veni înaintea consiliului, care și va da hotărîrea în termen de 3 zile.

Art. 53.— Când un membru al consiliului de disciplină va comite vr'o abatere, decanul va trage la sorți, trei avocați, întrunind condițiunile de a fi membrii în consiliu, cari împreună cu cei alți membrii vor proceda la judecată.

Când însuși decanul va fi cel abătut, tragerea la sorți se se face de cel mai vechiu după tabloă dintre membrii consiliului de disciplină.

Art. 54.— Condemnațiunea pronunțată contra unui membru al consiliului de disciplină atrage după sine pierderea demnității cu care fusese investit, și ordinul avocaților va trebui îndată convocat spre a proceda la înlocuirea lui prin alegerea altui membru.

Art. 55.— Consiliul de disciplină având îndatorirea de a priveghea onoarea, demnitatea, prestigiul și interesele ordinului avocaților, atât decanul cât și fie care din membrii săi sunt în drept a face cunoscut consiliului verice abateri s'ar comite de vr'un avocat și ori-ce fapt ar tinde a degrada profesiunea. Acelaș drept îl va avea și ori-care dintre avocații înscrși în tabloă.

Art. 56.— Ori ce absență nemotivată a unui membru al consiliului de la ședințe atrage o amendă de 20 lei, care se va încasa în termen de 10 zile, în urma unei ordonanțe dată de decan. În cas de neplată membrul se va considera demisionat. Lipsa fără motiv de la trei ședințe consecutive, de și s'ar fi plătit amenda, se consideră ca o demisiune.

CAPITOLUL VI

Procedura înaintea Consiliului

Art. 57.— Avocatul citat înaintea consiliului de disciplină se va prezenta în persoană, fără a putea fi supliniit sau asistat de cine-va. La cas de nevenire afacerea se va judeca în lipsă.

Opozițiunea va trebui făcută în termen de 3 zile libere de la comunicarea hotărîrei.

El este dator a se purta cu cuviință către decan și membrii consiliului de disciplină și va nara faptele cu cea mai mare sinceritate și lealitate.

Ori-ce abateri de la aceste reguli se va pedepsi prin interdicțiune de la 8 până la 15 zile și penalitatea se va pronunța prin sentință deosebită, care va fi fără apel și recurs.

Art. 58.— Chemările înaintea Consiliului și comunicarea hotărîrilor se va face prin oameni de serviciu ai corpului, cari vor da relație decanului pentru îndeplinirea acestor formalități.

Relațiile date vor face dovadă complectă de îndeplinirea regulată a procedurii, neaplicându-se în această privință dispozițiunile procedurii civile.

CAPITOLUL VII

Casa Corpului

Art. 59.— Fondurile cari formează și alimentează casa corpului, se compune din:

1. Din taxa de înscriere, în sumă de 50 lei, ce fie-care avocat este dator a plăti cu ocazia admiterii sale în tabloă.

2. Din cotisația lunară ce fie-care avocat va plăti în tot timpul cât va figura pe tabloă, cotisațiune ce va varia între 2 și 10 lei lunar și se va fixa de către consiliu.

3. Din a zecea parte din onorariile avocaților cari primesc însărcinările prevăzute la art. 41 al. f din această lege, și care cotă se va ordonanța de instanța judecătorească de odată cu onorariul avocatului încasându-se de decan sau casierul corpului.

4. Din diferitele donațiuni și legate, ce se vor face corpului, fie de către avocați, fie de către celelalte persoane.

Art. 60.— Casa corpului pentru avocații fie-cărui județ, formează o persoană morală, având calitățile și drepturile unei ființe juridice, și va fi reprezentată prin decan.

Art. 61.— Avocații cari de și ocupând vr'o funcțiune vor dori a fi menținuți pe tabloă, sunt datorți a plăti minimul cotisațiunii lunare.

Art. 62.— Pentru ori-ce sumă încasată se va remite celui în drept o recipisă detașată dintr'un registru cu matcă, având numărul de ordine și semnată de casier sau decan.

Atât aceste recipise cât și toate actele de administrațiune ale consiliului de disciplină sunt scutite de taxa timbrului, iar corespondența de portul postal.

Art. 63.— Consiliul de disciplină va putea să acorde plata în două rate a taxei de înscriere, tinerilor pe cari i va aprecia că sunt lipsiți de mijloace pecuniare.

Art. 64.— În timpul duratei demnității lor, decanul și membrii consiliului sunt dispensați de plata cotisațiunilor lunare.

Art. 65.— Cotisațiunile se vor achita de avocați la fie-care trimestru sau prezentându-se direct la casier sau înfățișându-i-se chitanța de către încasatorul corpului.

Avocatul care va lăsa să treacă 2 trimestre fără a achita cotisațiunea, va fi somat de către casier prin o adresă ce i se va preda de către aprod.

De nu va plăti în termen de 10 zile, suma ce datorează atunci decanul i va face a doua somațiune care se va considera ca o prevenire și i va fi oprit accesul bibliotecii și serviciul aproziilor corpului. Și dacă și în urma acesteia, în interval de 10 zile, nu va fi următor, va fi citat înaintea consiliului, care-l va pedepsi, cu interdicțiunea pe timp de 1 lună, și la cas de recidivă în curs de 2 ani, la ștergerea din tabloă. Pedeapsa se va pronunța fără apel.

Art. 66.— Consiliul de disciplină este singur în drept a aprecia dispensele ce se pot acorda avocaților în privința plății cotisațiunilor.

Art. 67.— Pentru amenzile la care un avocat ar putea fi condamnat, casierul i va trimite recipisa prin încasatorul corpului, și dacă în termen de 10 zile nu va achita amenda, se va proceda contra sa în conformitate cu dispozițiunile art. din lege.

Art. 68.— Sumele încasate, după specificările de mai sus, vor servi la acoperirea cheltuelilor ordinare ale corpului, după budgetul votat de adunarea generală, iar escedentul se va întrebuința la cumpărarea de efecte publice garantate de Stat, sau scrisuri funciare urbane sau rurale, cari vor sta depuse la casa de consignațiuni sau chiar în cumpărare de imobile urbane sau rurale.

Art. 69.— Avocații vor avea drept a primi ajutoare din fondurile corpului în următoarele cazuri:

a) Când vor fi bolnavi și lipsiți de mijloace,

b) Când vor deveni infirmii și nu vor avea posibilitatea de a-și susține existența lor și a copiilor.

c) Când de la încetarea din viață, vor trebui preîntâmpinate cheltuielile de înmormântare.

d) Când văduva și copiii unui avocat decedat se vor găsi în lipsă.

Art. 70.—Ori-ce ajutor se va acorda din casa corpului, va trebui să fie încuviințat de consiliu, prin încheiere motivată, pronunțată de urgență și cu precădere.

Art. 71.—Consiliul previne cererile de adjuvare necesarii, când dintr'un sentiment de delicatețe nu i se cere. Și le oferă cu multă precauțiune prin casier sau printr'un confrate, amic cunoscut al celui care trebuie asistat.

Art. 72.—Pensiunile acordate de consiliu sunt alimentarii, necesibile și neurmăribile.

Art. 73.—Consiliul poate suspenda pensiunile acordate, când va găsi de cuviință. El e suveran apreciator și încheierile date în această materie nu sunt supuse apelului.

Art. 74.—La începutul fie căruia an judecătoresc, consiliul de disciplină, este dator, a da seamă avocaților, convocați de decan, în adunare generală, de gestiunea financiară a fondurilor și de situațiunea casei corpului, lucrări cari se vor imprima și distribui avocaților cel puțin cu 10 zile înainte de întrunirea generală.

CAPITOLUL VIII Despre conferințe

Art. 75.—De la 1 Octombrie și până la 1 Iunie, se vor ține în fie-care Sâmbătă câte o conferință în care se va desbata chestiunile de drept cele mai interesante.

Conferințele vor fi publice, presedite de decan sau unul din membrii consiliului de disciplină.

Art. 76.—Toți avocații înscriși în tabloă sunt obligați a veni la conferințe. Cei ce vor lipsi, nemotivat, la apelul nominal ce se va face la 8^{1/2} ore seara, vor plăti o amendă de 2 lei și de va lipsi și la apelul de la finele ședinței va plăti încă o amendă de 3 lei.

Conferențiarul cari lipsesc nemotivat în seara fixată a ține conferința vor plăti o amendă de lei 50.

Art. 77.—În timpul conferinței, liniștea și buna ordine trebuie observate. Avocatul care se va abate de la aceasta, va fi pentru prima oară chemat la ordine, pentru a doua oră supus la o amendă de 10 lei, și pentru a treia oră invitat a părăsi sala conferinței, putând fi condamnat de consiliu și la interdicțiune de va fi produs o desordine, ce ar reclama această pedeapsă.

Art. 78.—Amenzile pronunțate prin aceste articole se vor constata prin proces verbal dresat de președinte și secretar și se vor încasa de către casier.

Art. 79.—La începutul anului judiciar, decanul împreună cu membrii consiliului de disciplină, vor avea dreptul, cu ocasiunea solemnității de deschidere să premieze cele mai bune lucrări juridice apărute în cursul anului, ai căror autori sunt avocații acelui barou, în care scop, ei vor fi datorți a trimite decanatului un exemplar din opera lor în timp de o lună de la aparițiune.

De asemenea se vor putea premia și conferențiarul ce se vor fi distins în subiectele ce vor fi dezvoltate.

În acest scop, conferințele se vor prezenta scrise și două dintre cele mai meritorii, se vor premia imprimându-se apoi în socoteala corpului.

Premierea va fi în ambele casuri în bani și suma oferită nu va trece de 200 lei.

CAPITOLUL IX Dispozițiuni finale

Art. 80.—Avocații, cu o vechime de doi ani, vor putea a-și atașa pentru serviciul lor, câte un secretar, care însă nu va putea fi admis de cât în următoarele condițiuni.

1. Dacă este licențiat sau doctor în drept și înscriș ca stagiar.

2. Dacă este student al facultății de drept, de naționalitate română, sau înpământenit.

Art. 81.—Nici un avocat nu va avea dreptul de cât la un singur secretar.

Art. 82.—Consiliul de disciplină va libera fie-cărui secretar,

o cartă, care să-i justifice calitatea și să-i permită intrarea în grefe și archive, fără însă a se putea amesteca în afaceri, străine de acelea ale avocatului pe lângă care este alipit.

Hotărârile consiliului în privința secretarilor nu sunt supuse la nici o cale de reformare.

Art. 83.—Persoanele admise prin art. 123 din legea judecătoriale de ocoale din 1896, a asista pe părți la judecătoria neavând calitatea de avocat, nu pot exercita această profesiune înaintea tribunalelor și Curților.

Art. 84.—Este cu desăvârșire oprit a mai tolera prin grefe, archive și ședințe, amestecul persoanelor care sub nume de procuriști, cesionari, portori de efecte negociabile, usurpă profesiunea și aduc atingere demnității profesiei de avocat.

Contravenienții vor fi invitați de guardianii, portării sau avocați a părăsi localul Palatului Justiției. În cas de opunere, vor fi expulsați și trimiși înaintea judecătoriale de ocol, care le va aplica amenda de la 5 până la 25 lei, și în cas de recidivă închisoarea de la 5 până la 15 zile.

Ori-care dintre membrii consiliului de disciplină, împreună cu avocați, ca martori, va constata contraveniența prin dresare de proces-verbal, care se va înainta de decan judecătoriale de ocol, spre a judeca afacerea de urgență și cu precădere. Procesele-verbale vor face credință până la înscrierea în fals.

Art. 85.—Decanul va referi Ministrului Justiției toate abaterile comise de către funcționarii grefelor contra dispozițiilor precedentului articol, spre a se lua contră-le măsurile ce va crede de cuviință.

Art. 86.—Nici o acțiune, opozițiune, apel, recurs, revisuire, contestație, cerere de poprire și de urmărire și altele nu se pot prezenta la tribunal și Curți, de nu va fi contra-semnată de un avocat, care să ateste că el a redactat actul.

Nici un act nu se poate prezenta spre autentificare, dacă nu va purta aceeași mențiune.

Art. 87.—Dispozițiunile legilor anterioare ale avocaților cum și cele din procedura civilă și cele-l'alte legi, contrarii legii de față, sunt și rămân abrogate.

INFORMAȚIUNI

Atragem atențiunea cititorilor că în numărul viitor al ziarului nostru, ce va apare cu data de 6 Ianuarie corent, vom publica un important articol ce am primit de la ilustrul nostru director d-l Dimitrie Alexandresco, relativ la chestiunea cu totul arzătoare a ordinea zilei: *Problema persoanelor morale. Necesitatea unei legi pentru înființarea sau recunoașterea lor. Imposibilitatea absolută de a se înlocui asemenea lege prin un act al puterii executive.*

De sigur că cititorii noștri vor fi mulțumiți că și directorul nostru și va spune cuvântul său în această importantă materie ce a dat de discutat tutulor oamenilor juridici și politici în ultimele zile cu chestiunea *Decretului Olimpicelor.*

—x—

Hotărârea secțiunilor unite a Curții de casație dată în ultimele zile, în afacerea românilor străini (art. 7 și 9 din Constituție și art. 19 din Cod, civil), se găsește publicată în acest număr, însoțită de o documentată critică a ilustrului nostru director d-l Dimitrie Alexandresco.

LA MULȚI ANI